

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 187/2019
20.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., ..., кога заступа пуномоћник Небојша Карановић, адвокат из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда – Одељења у Новом Саду III-4 У 23075/18 од 11.03.2019. године, уз учешће противне странке Министарства правде Републике Србије – Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља, у предмету трајне забране обављања делатности извршитеља, у нејавној седници већа одржаној дана 20.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева, поднета против решења Министарства правде Републике Србије, Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља број 740-08-00346/2018-22 од 22.08.2018. године, којим је тужилац, именован решењем Министарства правде од 09.05.2012. године за извршитеља за подручје Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду, са регистрованим седиштем у ..., у улици ..., оглашен дисциплински одговорним због тога што је закључком од 08.08.2007. године у предмету Иив бр. 89/17 додао средство и предмет извршења иницијално одређеном средству и предмету извршења на непокретности и то пословној згради, улица ... број ..., изграђеној без дозволе за градњу, уписаној у лн. ... кп. ... КО ..., власништво извршног дужника 1/1, а затим закључком од 03.11.2017. године одредио да ће се извршење спровести продајом више непокретности и то објеката под редним бројем ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... и ... постојећим на кп. ..., уписаним у Лист непокретности број ... КО ..., погрешно означивши да су исте у својини извршног дужника у обиму удела 1/1, иако се само зграда број ... у наведеном Листу непокретности води као приватна својина извршног дужника, док су зграде ..., ..., ..., ..., ... и ... уписане као нелегални објекти са државином у опредељеним сувласничким уделима трећих лица, а зграда број ... као државина извршног дужника, као и неиспитавши претходно да ли је за намирење потраживања извршног повериоца у износу од 25.450 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са припадајућом законском

затезном каматом од 28.06.2017. године и трошкова извршног поступка од 43.949,00 динара било довољно одредити продају једне од наведених непокретности, објекат број ..., стамбену кућу за коју је недвосмислено утврђено да је у својини 1/1 извршног дужника, уместо продаје свих непокретности процењених првобитно на 112.181.192,00 динара закључком од 23.08.2017. године, који закључак није стављен ван снаге, а потом на 93.374.157,49 динара, продавши све наведене непокретности које нису у својини извршног дужника и то непосредном погодбом дана 29.12.2017. године, од које цене су намиреени извршни повериоци, иницијални ББ дана 03.01.2018. године и два повериоца која су овом поступку извршења накнадно приступила - ВВ дана 03.01.2018. године и поверилац ГГ из ... дана 17.01.2018. године и то без донетог закључка о намирењу који представља основ за пренос средстава добијених продајом непокретности непосредном погодбом, а вишак преосталог износа цене није пренео извршном дужнику ни до дана закључења усмене расправе пред Дисциплинском комисијом, чиме је извршио тежу дисциплинску повреду из члана 527. став 1. тач. 5) и 13) Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" бр. 106/15, 106/16-аутентично тумачење, 113/17-аутентично тумачење), па му је применом наведених прописа и члана 528. став 2. тачка 4) и чл. 536, 538. и 540. Закона о извршењу и обезбеђењу, чл. 21. и 24. Правилника о дисциплинском поступку против јавних извршитеља, изречена дисциплинска мера трајна забрана обављања делатности извршитеља почев од дана достављања одлуке.

Подносилац у захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона, другог прописа или општег акта и повреде правила поступка, као и у тужби, наводи да додавање новог средства и предмета извршења није и не може да представља било какву дисциплинску повреду, већ да се ради о уобичајеној и неопходној процесној активности, која се свакодневно догађа у раду било ког извршитеља. Истиче да је предметно извршење било могуће спровести једино продајом више непокретности, јер појединачна продаја непокретности у конкретном случају није била могућа. Указује да је неспорно да су предметне непокретности у својини извршног дужника, те да је истицање формалног приговора из тог основа било усмерено искључиво на опструкцију спровођења поступка извршења. Наводи да није тачно да претходно није испитао да ли је за намирење било довољно одредити продају само једне непокретности, јер је ту могућност детаљано и савесно размотрио и већ изнео разлоге због чега то није било могуће. Указује да су туженом детаљно предочени и образложени више него оправдани разлози због којих вишак преосталог износа цене није пренет извршном дужнику, као што је евентуални поништај или раскид уговора о непосредној погодби, у ком случају не би било гаранције о враћању исплаћеног новца од стране извршног дужника. Истиче да то чак није било ни технички могуће урадити након што му је 04.07.2018. године изречена мера удаљења са дужности за време трајања поступка. Наводи да се оспореним решењем туженог, а сада и пресудом Управног суда, ствара утисак да је он задржао за себе вишак средстава, што није тачно, будући да се вишак средстава у пуном износу и даље налази на наменском рачуну коме нема било какав приступ, нити могућност располагања тим новчаним средствима. Наводи да је у погледу вишка средстава поступио савесно, пажљиво и исправно, те да новац није пренео извршном дужнику са наменског рачуна све до коначног, правноснажног окончања поступка извршења. Поставља питање зашто предузиматељ тужиоачеве канцеларије ни до данашњег дана није пренео та средства извршном дужнику. Наводи да повреде начела сразмере није било, јер је вршио проверу солвентности извршног дужника и утврдио да је презадужен, што је оправдало продају која је спроведена. Позива се на одлуку

Уставног суда Уж 883/14, у којој је изражен став да кршења сразмере нема ако јавни извршитељ није пронашао другу имовину, осим непокретности, а сам дужник није понудио никакво друго средство којим би се ефикасно наплатило потраживање. Сматра да је основни постулат извршног поступка у ставу да је јаче право извршног повериоца на намирење од права извршног дужника на сразмерно намирење. Истиче, да супротно наводима побијане пресуде, својим понашањем није довео до угрожавања угледа јавних извршитеља, поготово не до тешког угрожавања, већ је учинио све како би се испунили друштвени циљ и сврха због које је ова професија уведена у наш правни систем, а то је, између осталог, заштита поверилаца и њихових законитих потраживања од лица која своје дугове не желе да измире и на ефикасан начин спречио очигледну опструкцију поступка извршења. Указује да је кључна чињеница ове правне ствари да су све радње које је у свом поступању предузео потврђене од стране надлежних судова наводећи као пример да је Основни суд у Новом Саду решењем ИПВ ИВ. 196/18 од 24.04.2018. године, у целости потврдио начин продаје непосредном погодбом у предметном извршном поступку. Сматра да су побијана пресуда и оспорено решење нелогични и неуверљиви у делу који се тиче одлуке о врсти изречене санкције с обзиром на то да на страни извршног дужника није настала ненадокнадива штета (јер непокретности никада нису предате купцу у посед а преостала новчана средства се налазе на сигурном, тј. на наменском рачуну преузиматеља тужиоаче канцеларије) и да су постојале бројне олакшавајуће околности на његовој страни које Дисциплинска комисија није ценила. Поред наведеног сматра да је Управни суд морао одржати усмену јавну расправу, што није учинио, нити је у побијаној пресуди навео разлоге за њено неодржавање. Предложио је да Врховни касациони суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине.

Противна странка Министарство правде Републике Србије, у одговору на захтев, предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је по налажењу Управног суда, тужени орган огласио тужиоца одговорним за извршене дисциплинске повреде које су му стављене на терет и изрекао му одговарајућу дисциплинску меру узимајући у обзир бројност и тежину дисциплинских повреда као и насталу последицу која се састоји у томе да је породична стамбена кућа са припадајућим објектима у којој је извршни дужник са породицом живео продата, чиме је за њега наступила ненадокнадива штета. Управни суд је нашао да је тужени орган у правилно проведеном дисциплинском поступку утврдио да је тужилац у предмету Иив бр. 89/17 у коме је спроводио решење о извршењу Основног суда у Новом Саду на основу веродостојне исправе број Иив 922/17 од 23.06.2016. године учинио бројне повреде и то: промену средства и предмета извршења супротно одредби члана 58. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу; спровођење извршења на објектима који нису у својини извршног дужника, већ у државини трећих лица; нетражење асистенције МУП-а услед неуспелог пописа покретних ствари и услед тога одустајање од извршења на тим покретним стварима; спровођење извршења на свим објектима, при чему није водио рачуна о начелу сразмере; прихватање прве понуде у поступку непосредне погодбе и оцену да је најбоља, а да при томе није испоштован рок који је сам, као носилац јавних овлашћења, утврдио закључком, због чега није прихватио другу понуду, која је

била већа од прихваћене прве понуде за 3.150.337,00 динара; пребацивање средстава добијених непосредном погодбом са наменског рачуна на рачун извршних поверилаца без претходно донетог закључка о намирењу; држање средстава извршења дужника, након намирења извршних поверилаца, на наменском рачуну до закључења главне расправе. Тиме је, и по оцени Управног суда, учинио теже дисциплинске повреде из члана 527. став 1. тач. 5) и 13) Закона о извршењу и обезбеђењу, па му је применом наведених прописа и члана 528. став 2. тачка 4) и чл. 536, 538. и 540. Закона о извршењу и обезбеђењу, чл. 21. и 24. Правилника о дисциплинском поступку против јавних извршитеља, правилно изречена дисциплинска мера трајна забрана обављања делатности извршитеља почев од дана достављања одлуке.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреда правила поступка, уз правилну примену материјалног права. За своју одлуку Управни суд је дао довољне и јасне разлоге, које, као на закону засноване, прихвата и овај суд. Ово стога, што је и по налажењу Врховног касационог суда, Управни суд правилно оценио да је тужени орган у правилно проведеном дисциплинском поступку утврдио да је тужилац одговоран за повреде које су му стављене на терет, за које му је могла бити изречена дисциплинска мера трајна забрана обављања делатности јавног извршитеља, те да је приликом изрицања дисциплинске мере имао у виду све чињенице и околности од значаја за одређивање те мере.

Врховни касациони суд је имао у виду наводе захтева, па је констатовао да су истоветни тужбеним наводима који су у побијаној пресуди детаљно размотрени и правилно оцењени као неосновани. Следом наведеног, Врховни касациони суд се није упуштао у поновну оцену изнетих навода. Према пракси Европског суда за људска права, обавеза образлагања судске одлуке не значи да се у одлуци морају дати одговори на све изнете аргументе (Van de Hurk против Холандије, од 19. априла 1994. године, став 61.). То нарочито важи за образложења одлука судова правног лека у којима су прихваћени разлози изнети у одлукама нижестепених судова.

Управни суд је у побијаној пресуди навео разлоге којима се руководио приликом решавања предмета спора без расправе, које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 20.06.2019. године, Узп 187/2019

Записничар,
Драгица Вранић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић